

Henry Jones Grál-Naplója

New Haven, Connecticut
1898 április 3

A múlt éjjel látomásom támadt. A dolgozószobámban voltam, egy glosszát készítettem Wolfram von Eschenbach *Parzifal-járól* Zeiler professzor nemzeti irodalmi szemináriumára. Vörösbort kortyolgattam, és egy félig teli üveg állt előttem az asztalomon. Épp elértem azt a helyet az elbeszélésben, ahol Parszifál, a szent ártatlan először pillant meg

„... egy dolgot, minek neve Grál,
Mely felülmúl minden földi tökéletességet.”

— amikor egyszer csak úgy tűnt, hogy az egész szoba fényesebben ragyog. Először azt hittem, hogy egy hullám volt a gáz-vezetékben, aztán eszembe jutott, hogy Mary erősködésére *modern* házban élünk, amit elektromosság világított meg.

A borospoharam volt az, ami fénylett — izóbb fénnel ragyogott, mint egy tucatnyi villanykörte. És azután a szemem előtt (és nem ittam túl sokat) az edény felemelkedett az asztalról, és elkezdett villogni. Az egyik pillanatban úgy ragyogott, mint a telihold, és úgy tűnt egy gyöngysor van a pereme mentén; azután egy szempillantás alatt patinás fémmé változott és a gyöngyök helyén írás jelent meg; a következő pillanatban úgy nézett ki, mintha fából lenne. És a szobát egy hang töltötte be, ami üvöltött, mint a tornádó, és mégis úgy suttogott, mint egy szerető titka; és azt mondta: Henry Jones, amint a régi idők lovagjai keresték ezt a kincset, ugyanúgy tegyél te is. És azután — az egész eset nem tarthatott tovább tíz másodpercnél — a szoba csendes volt, és a poharam ismét egy pohár volt.

Nos, én nem vagyok vallásos ember, nem is hajlok rá, hogy higgyek a „jelekben és a csodákban”. De nem tagadhatom, amit a saját szememmel láttam, sem azt, amit a saját fülemmel hallottam. A szívem mélyén nem vonom kétségbe, hogy hívást kaptam. Egy küldetésre küldtek el. Én, Henry Jones, megkaptam a lehetőséget, hogy megtaláljam az évszázadok kincsét, azt a fénylő tárgyat, amire az ember Arthur király ideje óta spirituálisan vágyott — a Szent Grált.

A mai naptól fogva életemet, vagyonomat és tudósi erőfeszítéseimet e félelmetes megbízás teljesítésének szentelem. Meg fogom találni a Szent Grált, ha egy életbe is fog telni nekem, és ez a könyv lesz a küldetésem feljegyzése.

Bárcsak méltónak bizonyulnék!

Nyugat-Massachusetts
1900. augusztus 24.

Egy hálókocsiban a *Lakes Flyeren*, hazatérőben az Amerikai Középkortudósok Szövetségének konferenciájáról. Nagyon várom már, hogy otthon legyek a feleségemmel és csecsemő fiammal. Soha többet nem leszek olyan naiv, hogy elhiggyem, hogy egy dokumentum, ami valakit valami doktorává nyilvánít, a méltóság és a tisztelet automatikus ráruházását is jelenti.

A konferencia cikkemet zavarodottság, szkepticizmus és nevetség fogadta. Kollégáim egyhangúan úgy hiszik, hogy a Grál tündérmese, hogy jobban szolgáltnám a tudományt, ha uradalmi birtokok leltárait tanulmányoznám, vagy a Fekete Halál hatásait a városok fejlődésére — érdemes témák, gondolom, ha az ember akadémiai rabszolga szeretne lenni, ha nincs képzelőereje, belső tüze... látóképessége. De bátorít a tudat, hogy Schliemannt ugyanígy gúnyolták, amikor nekivágott Trója romjait megtalálni. *Toujours Faudace!*

Ami a kollégák szkepticizmusánál is nagyobb akadályt jelent, az a létező Grál-leírások ritka és ellentmondásos természete. Nem vehető biztosra, hogyan néz ki, vagy akár, hogy mi az. Az eredeti legenda természetesen úgy tartja, hogy egy borospohár, az a pohár, amit Krisztus az Utolsó Vacsorán használt, amiben Arimathiai József fogta fel az ő vérét, amikor keresztre feszítették. Azonban a Grál szó, vagy a *graal* egy „széles szájú sekély edényt” jelenthet — nem egy poharat, hanem egy *tálat*. Némelyik leírásban egyáltalán nem is edény, hanem egy *kő*. Bizony, Wolfram *lapsit Excellis*-nek nevezi, ami alatt talán *lapis ex coelis*-t (mennyei kő) vagy talán *lapis exilis*-t, az alkimisták „bölcsök követ” érti, ami minden dologra képes.

Chrétien de Troyes (késő XII. század) a legkorábbi szerző, aki a „grál” szót használja. Chrétien grálja ‘tisztá aranyból vagyon, gazdagon berakva drágakövekkel’. Belőle olyan tiszta fény áradt, hogy „a gyertyák ragyogása elhomályosult”.

Wolfram von Eschenbach, egy emberöltővel később úgy írja le, mint egy a mennyországból hulló követ, amit egy zöld selyemdarabon vittek. Wolfram azt állítja, hogy egy Kyot vagy Gyt nevű dalnoktól hallotta a legendát; aki Spanyolországban találta egy zsidó asztrológus könyvében, ami „hitetlen nyelven” íródott (valószínűleg arabul vagy héberül).

Robert de Boron és más XIV. századi írók nem kínálnak pontos leírást, de határozottan pohárnak tartják, nem tálnak. Elmondják nekünk, hogy megjelent egy látomásban Arthur királynak és a lovagjainak, fehér bársonnyal lefedve. Úgy tűnt, „saját fénnel ragyog”, „kellemes illatot árasztott”, és ételt osztott a társaságnak.

Sir Thomas Mallory egy századdal később beszél erről a látomásról, de a fehér ruhát bársonyként írja le, nem selyemként. Örjítő módon Sir Thomas sem ad meg leírást; de fenntartja, hogy Sir Galahad egy ezüst asztalon találta a Grált, ami egy drágakövekkel borított ládában volt.

Az ellentmondások micsoda halma! A zűrzarvar micsoda bősége! Emiatt a bizonytalanság miatt, ami Küldetésem tulajdon tárgyát illeti, e napló következő lapjait fenn fogom tartani a Grálról szóló különböző leírások és beszámolók gyors referenciájaként, hogy összehasonlítva őket képebb legyen kiértékelni a pontosságukat.

Töredék régi ír nyelven, amit Cantanez apátságában, Bretonban találtak 1906. 8. 7.-én, a vikinek által kifosztott Iona egy túlélőjének tulajd. a IX. sz.-ban. Nyilvánvaló angolszász behatás, de a pergamen, a tinta és a megvilágítás stílusa mint-ha eredetiségre utalna. (Fordítás: H. J.).

*Hajóik mint cápák, mint Sátán árnyai,
Bálnákként morajlottak, mik a vizeket járnak;
Vérünket habzsolták szomjas fejszéik,
Vörösre festették a végtelen éjszakát.*

*És a szent könyveket tűzre vetették,
Szerzetest, s könyvet egyként hányva lángra;
Együtt adták enyészetnek szavát és testét...*

...A Mi Urunk Serlege

A béke fájából vala faragva

Ezüst paterán smaragdszín szaténon

Házunkba maga Tiszta Galhaut hozta

Arthur napjaiban, mikor szép Logres elbukott,

E legszentebb ereklyét elrabolták vala

Sötét országukba, melyen az Ördög uralkodott.

A „Mi Urunk Serlege” azonosságát illetően nem lehet kétség! A „béke fája” arra tűnik utalni, hogy olajfa-fából készült. Az „ezüst patera” (tálca) és a „smaragdszín szatén” (selyem szövet) azonosak a Chrétien és mások által leírt ezüstasztallal és zöld szövettel. „Logres” Britannia; míg „Galhaut” nem más, mint maga Sir Galahad.

MUHAMMAD ALI AL JAWF
MUSEUM OF ISLAM
BAHGADAD, IRAQ

1909 November 14

Kedves Dr. Jones:

Nemrég Qom-ban lehetőségem volt megvizsgálni egy perzsa kéziratot Nur ed-Din al-Musafir-től, az önök naptárja szerinti XII. század egy figyelemre méltó alakjától, aki kiterjedten utazott Ázsiában, Afrikában és Európában. Ezt a töredéket tartalmazta, ami a számomra ismert al-Musafir kiadások egyikében sem volt megtalálható. Mivel tudom, hogy önt különösen érdekli a tárgy, amiről a töredék szól, vettem a bátorságot, hogy lefordítsam önnek: „Továbbá Cordobában találkoztam egy emberrel, aki azt állította, hogy látta az edényt, amiről azt mondják, felfogta Isa (Jézus) próféta szíve vérét:… Egy alacsony cintál, ami sok helyütt behorpadt, s szőlő- és szőlőlevélmintát vésték bele, valamint egy feliratot a zsidók írásával. Arany selyemruha (borította), és úgy tűnt a saját fényétől ragyog, amikor a ruhát eltávolították. Hogy Allah földjén mere látta ezt a csodát, az ember nem akarta megmondani; csak azt, hogy egy folyó forrásának közelében volt, amit egy oázisból délre utazva ért el.” Remélem ez nem csak futólag érdekli önt. Béke legyen önnel,

al-Jawf

Az oxfordi Charles B. Hawken professzor beszélt az Abergavenney, Wales közelében végzett kutatásairól. Megtalálta egy napló töredékeit, amit egy keresztény remete vezetett a walesi hegyekben a korai VIII. században. A napló rávilágít a brit emberek vallásosságának és vallási gyakorlatának néhány vonására a Sötét Korban. Különösen érdekes egy látomásról szóló beszámoló, amit 717-ben vagy 719-ben élt át ez a névtelen krónikás az arthuri legendák Szent Gráljáról: „... A szerény facésze, amely Isten vérét tartalmazta, s mely Avalonban lakozott Arthur király napjaiban, tele van faragva szent szimbólumokkal, és a malaszt fényével ragyog”.

1915. 7. 5: Kivágva a Kelta Tudós tavaszi számából; ami egy konferenciával foglalkozik a szász inváziók utáni kelta brit irodalomról. El kell jutnom Angliába, hogy találkozzak Hawkennel, amint ez az európai háború véget ért. Az ifjú Brody biztosan ismeri őt.

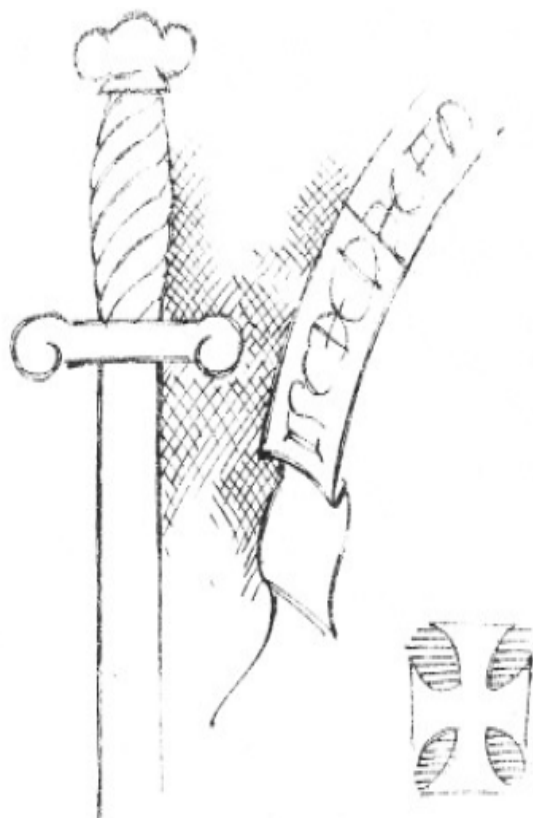
Indicazioni d'urgenza				Circuito sul quale si deve fare l'invio del telegramma			
Ufficio Telegrafico di ROMA T E L E G R A M M A							
Qualifica	Destinazione	Provenienza	Numero	Parole	Data della presentazione	VIA d'istradamento	Indicazioni eventuali d'u cio
2/21/12					Giorno e mese Ore e minuti		
DOTTORE HENRY JONES FOUR CORNERS EGYETEM LAS MESAS COLORADO USA							
MEGSZEREZTEM GENOAI PAOLO 13DIK SZAZADI KERESKEDO NAPLOJAT ST0P KOZEP AZSIAI TORZSEK KOZOTTI KALANDJAIROL SZOL STOP TORZSTAG ARROL BESZELT HOGY LATOTT NAGY <u>KERAMIA</u> IVOPOHARAT AMI HOLDFENYKENT <u>RAGYOGOTT</u> HOMALYOS HELYSZIN AMIT KERESZTENY LOVAG ES HALALOS VEDOESZKOZOK ORIZTEK STOP PAOLO A SZENT GRALRA KOVETKEZTET ST0P TAVASSZAL AMERIKABA LATOGATOK ELVISZEM HOGY MEGVIZSGALHASSA STOP APRILISBAN INDULOK TITANIC NEVU UJ BRIT UTASSZALLITON STOP CORIROLI							

Tailesinnek tulajdonított verstöredék welszi nyelven, amit egy juhász és néprajztudós énekelt Mochdrefben, Walesben és H. J. fordította, 1920. 7. 31

...Ezüst*, mint a tenger habja,
Fényes, mint Bronwyn tükre,
 Illatos, mint Blodeuwedd teste.
 Erős, mint Bran kardja;
 Áldás varázsát vésték bele
 A Kelet titokzatos nyelvén
 Ez edény, Isten korákléja
 Elűzi a régít az új elől.

Megj.: A korákle egy kerek csónak, amelyet még mindig alkalmaz a halásznép Walesben és Nyugat-Angliában, és imígyen Taliesin verse mintha azt az elméletet támogatná, hogy a Grál egy tál, nem csésze.

* A bennszülött walesiek azt mondják, hogy ezt a szót pontosabb lenne "habosnak" vagy "kristályosnak" vagy "fénylőnek" fordítani. Mindezenre ez a megjelenés egy minőségét írja le, és nem szabad az ezüst fémre való hivatkozásnak tekinteni.

Beszámoló Bingeni Hildegard apátnő látomásáról, amit a Szt Galleni bencés apátság könyvtárának egyik kéziratában találtak, nyilvánvalóan Hildegard saját kezétől. (Latinból fordította és kivonatolta H.J., 1920. 9. 2!)

'Az 1163-as év Jó péntekén a kápolnában voltam Matutinus óráján ... És hirtelen úgy tűnt, hogy a kápolnát fény tölti be, napnál is fényesebb, ámbár odakint sötétség volt... És meglátogatott engem a Szentlélek, és megajándékozott a Mi Urunk látomásával a Keresztfán. ... És az ő oldalán állt Arimathei József, aki egy sárgaréz serleget tartott, hogy felfogja Megváltónk véré, és azon úgy tűnt, görög nyelven e szavakat vésték: „Vedd, ez az én vérem.”...

Kivonat egy bizánci kereskedő naplójából Kijevben, korai X. század, fordította G. Codirulli, és megmutatták nekem 2020. 09. 29-én

"...És bár Rusz királysága pogány, sok keresztény van a népe között, és zsidók és szaracénok is. És a piacon egy férfi, tudván, hogy keresztény vagyok, felajánlotta, hogy elad nekem egy serleget, amiről azt állította, hogy az volt az a pohár, ami felfogta a mi Urunk, Jézus Krisztus véré. De én voltam már Jeruzsálemben és Antiochiában, és sok hazug és sarlatán próbált meg nekem eladni szentek csontjait, és a kereszt darabjait, és Jézus ruhájának töredékeit. És az ő csészéje egyszerű volt, közönséges fémből, díszítés nélkül, és biztosan nem lehetett a mi Urunk dicsőséges Kupája...

*Lady Eleanora Ferrers-Lansdowne
The Meadows
Chetfield, Berkshire*

1923 június 2

Kedves Henry!

Ma váratlan módon juttatták önt az eszembe. Sir A... D... -val teáztam, egy úriemberrel, aki nem tudós, és aki fiatal korában Sir Richard Burton, a néhai kalandor és nyelvész bizalmasa volt. Na most, Sir A... arról tájékoztat, hogy meg tudott menteni néhányat Sir Richard töredékei közül a tüzből, és az egyik, amit leírt nekem érdekelheti önt. Úgy tűnik, hogy egy szífi mester valamely mohamedán földön azt mondta Sir Richardnak hogy ismeri “a kerámia tál hollétét”, amit a hitetlenek Grál néven tisztelnek; hogy azon hitetlen minták vannak, és írás, ami nem arab volt, “nem is a zsidók vagy a görögök írásával készült, vagy bármí más olyannal, amit valaha is látott”. Sajnálatosan a megmaradt töredék nem árulta el, merre látta ez a mór az edényt; csak hogy “kelet felé utazott a Városból”, és arra is hivatkozott, hogy három próbát kellett kiállnia, a többi elégett.

Gyakran gondolok önre, és várom a napot, amikor a kutatása visszahozza önt Angliába. Maradok, mint mindig

Az ön

Eleanora Ferrers-Lansdowne-ja

Vitatják az új evangélium eredetiségét

ALEXANDRIA (Reuters) — A múlt hónapban előkerült úgynevezett „Arimathiai József Evangéliumát” vizsgáló tudósok kétségbe vonták a dokumentum eredetiségét, jelentették ma British Museumi források.

A kézirat, amit Kozrában, egy régészek által innen délre kiásott korai keresztény közösségben fedeztek fel, Krisztus életének egy korábban ismeretlen beszámolója, amit a Arimathiai Józsefnek tulajdonítanak, a „gazdag embernek”, aki eltemette Jézust a keresztre feszítés után, amint azt az Újtestamentumban elbeszélték. Az ősi Egyiptom kopt nyelvén íródott papirusz-tekeracet az egyházi emberek és a laikus tudósok egyként „az évezred felfedezése”-ként üdvözölték, amikor nyilvánosságra hozta azt Dr. Robert Hawes az Ivy Egyetemről, a csoport vezetője, akik a felfedezést tették. Ám a Hawes expedícióhoz közel álló más szakértő források azon a véleményen vannak, hogy a dokumentum nem íródott korábban a II. század végénél, és lehetséges, hogy csak a VII. században.

— Mint szemtanú beszámolója, a ‘József-papírusz’ nem hangzik eredetinek — mondta egy tudós forrás, aki kérte, hogy névtelen maradjon. — Túl sok középkori mesével vág össze. Annak a szent-grál dolognak egyszerűen nincs keresnivalója a korai keresztény irodalomban.

Az úgy nevezett Szent Grál, a borospohár, amiről azt mondják, Jézus használta az Utolsó Vacsorán, és József arra, hogy felfogja benne Jézus véré, amint az meghalt a Kereszten, jelentős alakja a kéziratnak. József úgy írja le, mint egy sima sekély bronzedény, ami a Jézussal való kapcsolata után örökké „édes illatot árasztott, és a mennyország fényével ragyogott”.

A Grál a tisztelet és lovagi feladatok tárgyává vált Arthur király történetében, és más középkori legendákban.

Mese az apjuk füle! Beszélnem kell Howesszal, amilyen gyorsan csak lehet!

WOLFGANG S. STAUBIG, PH. D.
HEIDELBERG DEUTSCHLAND

1932 szeptember 14.

Kedves Dr. Jones!

Bocsánatát kérném hosszú hallgatásomért, ha nem lennék biztos benne, hogy a hírem feleslegessé teszi majd a bocsánatkérést. Amíg szabadságon voltam a múlt hónapban Dubrovnikban, találtam egy antikváriumban egy nyilvánvalóan eredeti kéziratot, Merlin Varázskönyvét. Amint tudja, a kelta mágia e tiltott kompendiumának utolsó ismert példányát 1384-ben égette el az Inkvizíció, és ezért az én másolatom egyedülálló lehet.

Boldogan lehetővé tenném, hogy ön megvizsgálja a kéziratot legközelebbi látogatásakor, de úgy gondoltam, égni fog a vágytól, hogy megtudja, hogy a tartalmában van egy tárgy szándékos megvilágítása, ami különösen érdekes az ön számára. Úgy írják le, hogy egy önserleg, kiszélesedő talppal. A kerülete mentén a pereme alatt arameus nyelven az 'av bar ruach ha-kodesh' – apa, fiú, szent lélek szavakat vésték. Illő formula egy munkához, amit egy varázslónak tulajdonítanak, bizonyára egyetért velem, mivel úgy tartják, ez a keresztény könyörgés a mágus "abrakadabrájának" az eredete." A szövegben 'Merlin' egy ráolvasást ajánl az edény képének elővarázsolására. Sajnálatos módon ez a varázslat nem latin átírással, hanem rúna-betűkkel íródott; és a kolostori másolók, nyilvánvalóan járatlanul az arkánikus jelekben összevisszasággá redukálták őket. O' Lochlainn professzor Dublinból alig várja, hogy megkísérelje helyreállítani a rúnákat, és egy Belloc nevű fiatal francia tudós kifejezte hasonló vágyát. (Különb en ismeri őt? A műveltsége lenyűgöző, de visszataszítóan tartom a kapcsolatát bizonyos politikai elemekkel az országomban.)

Mindenesetre, remélem, ez a szerencsés felfedezés hamarosan arra készteti, hogy meglátogasson. Túlságosan is régen volt, Dr. Jones, amikor maga meg én utoljára ittunk egymás egészségére. Leghívebb szolgája

Staubig

Las Mesas, Colorado
1905. november 14.

A magok, amiket ma nyári, európai utamon elvettem, kezdenek termést hozni: ma kaptam egy nagyon érdekes levelet Marcus Brodytól, egy fiatal tudóstól, akivel Oxfordban találkoztam. Arról tájékoztat, hogy a Breton parton levő Cantanez apátság birtokában van néhány öreg író kéziratnak, melyek egyike, úgy mondják, úgy hivatkozik a Grálra, mint valódi tárgyra, nem egy legendára. Alig várom, hogy visszatérhessek, és megerősíthessem!

Végre úgy érzem, hogy a Küldetésem valóban elkezdődött. Amikor Arthur udvara lovagjainak őszinte elszántságára gondolok, akik mintha csak azért hagyták volna félbe saját Grál-keresésüket, hogy időről-időre lemészároljanak egy sárkányt, vagy megmentsenek egy kastélynyi hajadont, világos, hogy egyetlen egyet sem zavart közülük annak szükségessége, hogy ellássanak egy felelőséget és egy fiatal fiat.

Hogy becsületes legyek, nekem nem kell sárkányokkal vetekednem a küldetésemben — csak egy időnkénti kígyóval. Épp most Fiatalúr a szobájában duzzog, ahová be lett zárva, miután hazahozott egy elég nagy példányt, ami valahogy megtalálta az utat az én fiókomba. Junior egészen rettenthetetlen, és — amikor nem rágcslókra vadászik a pincében, vagy az indián gyerekekkel futkos a rezervátumból, általában mindig talál valami zúrt, amibe belekeveredhet. Ám ügyes, mint egy mókus, és el tud számolni húszig latinul és görögül (és messze hangzóan káromkodni navahóul) — és bízik benne, hogy tudóst tudok csinálni belőle.

Las Mesas, Colorado
1912. február 22.

Valóban lehetséges, hogy hat év telt el az utolsó bejegyzésem óta? Az akadémiai kötelezettségek, a források hiánya és az apasággal járó felelősség valóban ilyen sokáig visszatartott küldetésem követésétől? A legrosszabb Mary tragikus halála volt, egy csapás, amiből sem én, sem Fiatalúr, nem tértünk még magunkhoz. Attól félek, nem vagyok alkalmas arra, hogy egyedül neveljek fel egy fiút — Fiatalúr hónapról hónapra egyre vadabbá és fegyelmezetlenebbé válik — de a szívem nem engedi, hogy bármely más aszszony foglalja el Mary becses helyét.

Lehet, hogy a szükség megkívánta tőlem, hogy az éveket a hagyományosabb tudománynak és a tanításnak szenteljem, de semmiképpen sem adtam fel szent elkötelezettségemet. Úgy tűnik, nem én vagyok az egyetlen tudós, aki ezt a „mesét” követi. Vannak más „rögeszmések”, akik osztoznak szenvedélyemben, és megint mások, akik, bár szkeptikusok, mindazonáltal elnézik szokatlan érdeklődésemet, és értesítenek a Grál tanát érintő új felfedezésekről. Talán több a romantika a lelkükben, mint amennyit hajlandók felfedni a saját intézeteikben. Az oxfordi ifjú Brody mellett ott van Staubig Németországban, a kiváló Bizánc-tudós Codirolli Bolognában, még egy arab is Bagdadban, aki volt olyan szíves, fontos információt tovább adni ennek a „hitetlennek”. El kell rendeznem, hogy találkozhassak mindegyikükkel a legközelebbi kutatói szabadságomon.

Ma kaptam egy sürgönyt Codirollitól, ami kiváltotta ezt a régóta esedékes bejegyzést. Nagyon türelmetlenül várom, hogy láthassam ennek a Genoi Paolónak a naplóját, amit magával hoz felolvasó körútjára. Ennek az új luxus óceánjárónak, a Titanicnak az első útján fog hajózni, ami olyan sokat szerepelt a hírekben ezen a télen. Irigylem őt!

Philadelphia
1916. augusztus 19.

Zord év volt ez minden vonatkozásban. Először is az európai háború, ami megint a régóta várt kutatói évem elhalasztását okozta. Azután jött elidegenedésem Fiatalúrtól, ami olyan fájdalmas sérülést okozott a lelkemnek, hogy alig tudok beszélni róla még ebben a személyes naplóban sem. És most, itt a konferencián nevetségességet halmoztak gúnyolódásra.

Isten adjon nekem akaraterőt, hogy folytathassam ezt a küldetést! Néha az elszántságom csaknem cserben hagy. Ezen a héten két pompás cikket küldtem be a középkori irodalom főáramának témáiról, mégis, bárhova mentem, az volt, hogy „Itt jön Sir Galahad”, és „Hallom, elment az Északi Sarkra megkeresni a történelmi Téalapót” és „Foglaljon helyet, Jones, fenntartottuk önnek a Veszélyes helyet¹!” Ez utóbbi

¹ Veszélyes hely — az Arthuri legendákban a Kerekasztal körül a Grál kutatójának fenntartott hely, amely mások számára végzetes volt.

Carutherstől, aki még mindig szenved attól a kis komédiától San Franciscóban, két évvel ezelőtt, amikor eldicsekedett azzal, hogy szerzett egy „eredeti XV. századi inka temetkezési urnát” valami régiségkereskedőtől Bolíviában. Biztosan zavarba hoztam, amikor rámutattam a pici vésetet épp a pereme alatt, ami azt mondta: „Made in Japan.”

És másnap ő viszonzta a szívességet. A pokolba vele! El kellene felejtenem az ilyen leereszkedést — Isten tudja, elég sokáig kivettem magam neki — de ellent kellett állnom a készítésnek, hogy behúzzak neki egyet azért az önelégült kis vigyoráért. Helyes. Henry Jones, Las Mesas fehér reménysége. Talán végül is nem vagyok méltó rá, hogy megtaláljam a Grált.

A George S. Pilkington gőzös fedélzetén
Atlanti óceán északi része
1920. június 29

Végre komolyan folytatni tudom a kutatásomat! Valóban tizennégy éve már, hogy utoljára láttam az Óvilágot? A Nagy Háborúnak vége, Európa ismét nyitva áll, és nekem egy évem van, hogy romok és könyvtárak körül kutakodjak, mielőtt újra elfoglalom a helyem... a Princetonn. „Törvényes” kutatómunkám elegendő elismerést nyert ahhoz, hogy kinevezést nyerjek abba az előkelő intézménybe, annak ellenére, amit az akadémiai közösség az én bogaras megszállottságomnak nevez. Nem sajnálom otthagyni Four Cornerst. Nagyra értékeltem a sivatag magányát, de túlságosan távol van a középkori kutatások fővonalától, és messze túl sok emléket idéz fel Maryről.

És ami Fialaturat illeti, ő igazán szerette Colorado-t, annak ellenére, hogy úgy döntött, az állam nem elég nagy mindkettőnknek, és rendszeres feltárásai az Anasazi romoknál a távozása előtti évben azt a reményt keltették bennem, hogy valóban tudóst neveltem belőle.

Fogalmam sincs, hol van a fiam. Imádkozom, hogy életben legyen, egészségesen, és nem börtönben. Még mindig összetöri a szívem, hogy lenézte az egyetemi oktatás lehetőségét — nem is beszélve a saját apjáról — egy kicsapongásnak és romoknak szentelt élet kedvéért. Bárhol is van, feltételezem, hogy e pillanatban lóháton vágtat keresztül a nyílt vidéken, összevissza rohangál egy automobilban, vagy valami fiatal lányt hoz bajba. (Épp ma este a sétálófedélzeten

beszéltem egy fiatal hölggyel, akivel vacsoránál találkoztam a saját romantikus gondolataimmal — amíg rá nem ébredtem, hogy ez a nő, aki olyan őszintén beszélt a női emancipációról, a tiltott italmérésekről és Dr. Sigmund Freud botrányos elméleteiről, ugyanolyan korú, mint Fialúr! Olyan nagyon öregnek éreztem magam.)

„A Lila Sárkány” Mochdrei, Wales
1920. július 27.

Heuréka! Épp amikor kezdtem azt gyanítani, hogy ez a walesi kirándulás fantomkergetés volt, belebotlottunk ebbe a faluba. Egy helyi legenda szerint Taliesin, a költő, akiről a krónikák Merlin tanítványaként és társaként beszélnek, ebbe a völgybe jött Arthur halála és a Kerekasztal szövetségének felbomlása után. A helybeliek a legmohóbb informátorok lettek, amint bizonyítottam érdemességemet azzal, hogy idéztem nekik Taliesin néhány versét (és azzal, hogy bírtam velük az ivást a fogadó csapszékében).

Taliesinről azt tartották, hogy alakváltó, és az egyik helyi hagyomány azt tartja, hogy a költő gyakran felöltötte egy sas alakját, és figyelte, ahogy a lovagok szórakoztak. Alkalmanként, azt mondják, letekintett Sir Percivalra a remeteségében (v.ö. nem Galahadra, amint azt a későbbi beszámolók mondták), miután az teljesítette a Grál próbáját, és a bárd énekelt egy versszakot a megszentelt ereklyéről, amit máshol ebben a naplóban már rögzítettem.

Szégyenemre ma reggel egy fejsze-pengével a fejemben ébredtem a helyi börtön szalmazsákján. Elismerem, hogy egy picit túl sokat ittam múlt éjjel, de csak a tucatnyi szemtanú komoly vallomása győz meg arról, hogy az estét a Lila Sárkány bárpultján állva végeztem, Yale kollégiumi dalok egyvelegét bömbölve. Az sem könnyítette meg a dolgokat, hogy az ifjú Brodynak a délelőtti nagy részére szüksége volt, hogy idetaljon, és kifizesse az óvadékot. Hogyan tud egy ember, aki egy véreb ösztönével tud kiszagolni egy ritka kéziratot, eltévedni egy húsz házról álló faluban, olyan rejtély, amit csak a Teremtő érthet meg.

Bologna, Olaszország
1920. szeptember 29.

Codirolli továbbra is ámulatba ejt engem. Elmult már hetven, de az energiája egy húszévesé. Épp most elment valahová mulatni, itt hagyva

engem, hogy elmerüljek a háborús években végzett figyelemre méltó munkásságának gyümölcszeiben. Az ő számára az ellenséges határok nem jelentettek akadályt, sem a forradalom, mint-hogy képes volt becsusszanni Konstantinápolyba (vagy ahogy most hívnunk kell, Isztanbulba) és Oroszországba (vagy ahogy most hívnunk kell, a Szovjetunióba), és kihozni néhányat a legámulatosabb tárgyak közül.

Itt van előttem egy pergamen, ezt a csodát Kaffa romjainál szerezte, a Krímben. Ez egy zsidó orvos jó bizánci görögséggel írt végakarata, aki jelen volt egy ferences rendi szerzetes halálánál abban a városban, 1267-ben. Amint az a tudomány boldog véletlenjeinek egyikében adódni szokott, ez ugyanaz a ferences rendi szerzetes volt, aki a Keresztre feszítést festette, amit oly sok évvel korábban Klasenheimben láttam — a testvér, akiről azt mondják, hogy találkozott egy keresztes lovaggal, aki azt állította, hogy ő és a testvérei megtalálták a Grált!

Az orvos elmeséli, hogy a barát lelkibeteg volt, és a kárhozattól félt, mert „éveken át tudta a Szent Grál helyét, és nem hozta vissza a Kereszténységnek, mert félt, hogy nem méltó érezni Isten leheletét, és élni, Isten szaván [?] taposni, és megváltatni, vagy Isten ösvényén sétálni, és nem zuhanni a mélységbe”.

Fogalmam sincs, mit jelent mindez, de azt kell hinnem, hogy valakinek, aki fel van fegyverezve a megfelelő tudással, ez útmutatót nyújt a Grál helyéhez.

Továbbá, előttem van egy fordítás Codirolli egy másik felfedezéséről, egy bizánci kereskedő sokkal régebbi beszámolója, ami megint egy új összezavaró leírást nyújt a tárgyról. Eredete — Oroszország — és a dátuma — a 10. század közepe — egy kapcsolatra utal a töredékkel, amit Cantanezben találtam, ami arra utal, hogy a Vikingek ellopták a Grált Ionából. Kievből, az összes kereskedelemmel és rablóportyával, amik azon századok során zajlottak, könnyűszerrel eljuthatott délre, ahol megtalálhatták az Első Keresztes hadjárat lovagjai.

Bingen kudarc volt. Semmi sem volt Hildegard apátnő terjedelmes kézírataiban, ami nyomot szolgáltatott volna a zenei kottához a Szt. Galleni kódexben; és csüggesztő volt látni a pusztítást, amit a háború a Rajna-vidéken művelt. De mi-csoda utazás volt ez! Még néhány olyan felfede-

zés, mint ezek, és talán felfedezem a Grált, mielőtt haza kell térnem!

Az *Atlanta* gőzös fedélzetén

Az Atlanti óceán északi fele

1921. június 21.

Évközép napja. Az *Atlanta* nyugat felé pöfög egy tökéletesen nyugodt tengeren, hazavisz engem egy utazásból, amelyet a mérlege alapján elhibázottnak kell tartanom. A nyári hónapok mámorító sikereit beárnyékolta a három rákövetkező évszak hamis nyomai, zsákutcái és majdnem találati — Olaszországban, Németországban, a Balkánon, Törökországban és a Közel-Keleten. Nem mondom, hogy az év örömei nélkül való volt — a Szentföld értékes tapasztalat volt, a Lady E.-vel való találkozásomról nem is beszélve! — de a küldetésem tekintetében Bologna után minden csalódás volt és kiábrándulás.

Mégis, ott van a Princeton, aminek elébe nézek, új kalandok a tudományos munkában és jövőbeli lehetőségek, hogy visszatérjek az Óhazába. Csak negyvenöt éves vagyok, és ott van Codirolli, akiről példát vehetek, hogy mit lehet megvalósítani előrehaladott korban. A Grál keresése egy egész életre szóló küldetés. Két évtizeddel ezelőtt szólítottak e feladatra, és csak hihetek benne, hogy valami felsőbb hatalom választott ki arra, hogy teljesítsem azt.

Cambridge, Massachusetts

1928. október 2.

Végre láttam a Hawers papíruszt. Semmit sem tudok hozzátenni az eredetiségét illető vitához, amivel csak egy teológus törődne. Nyilvánvalóan rendkívül ősrégi, és érdekes a történeteknek, akár egy szemtanú beszámolója Arimathei Józsefről, akár nem. Mindenesetre ez egy átirat és egy fordítás: József arámiul vagy talán görögül írt volna, biztosan nem koptul, ami írott nyelvként nem létezett talán i.sz. 200-ig. Csak amikor megtalálom küldetésem tárgyát, akkor leszek képes igazolni a szerző leírásának pontosságát.

Elbátortalanodottnak hangzik? Talán az is vagyok, a hamis remények, a gyarló felfedezések és csalódások mindezen évei után? Talán igen. A Szent Grál keresése az isteni keresése mindannyiunkban. De épp most túlságosan is halandónak érzem magam, és attól félek, elvesztem az életem egy kiméra üldözésére.

Salisbury, Anglia

1930. szeptember 17.

Reszketek, de sem nem a hidegtől, sem nem a félelemtől.

Egy cellában írom ezt a bejegyzést, amit kegyesen kölcsön adott nekem a Katedrális egyik kanonokja, ahol idén nyáron, egy titkos falfülkében, magasan az épület kőfalazatában egy javításokat végző kőműves megtalálta Szt. Anselm naplójának egy csúnyán megsérült másolatát Brody telexen értesített a múlt hónapban a felfedezésről. Hogy hogy lehet itt a kézirat Canterbury helyett, ahol Anselm érsek volt, nem tudom; de úgy tűnik, egy bizonyos nagyon nem Anselm-szerű képzelgő kihagyás miatt rejtették el, amit valami pap talán „Sátánnak” ítélt. Hála Istennek, hogy ez az ismeretlen nem semmisítette meg a kéziratot teljesen!

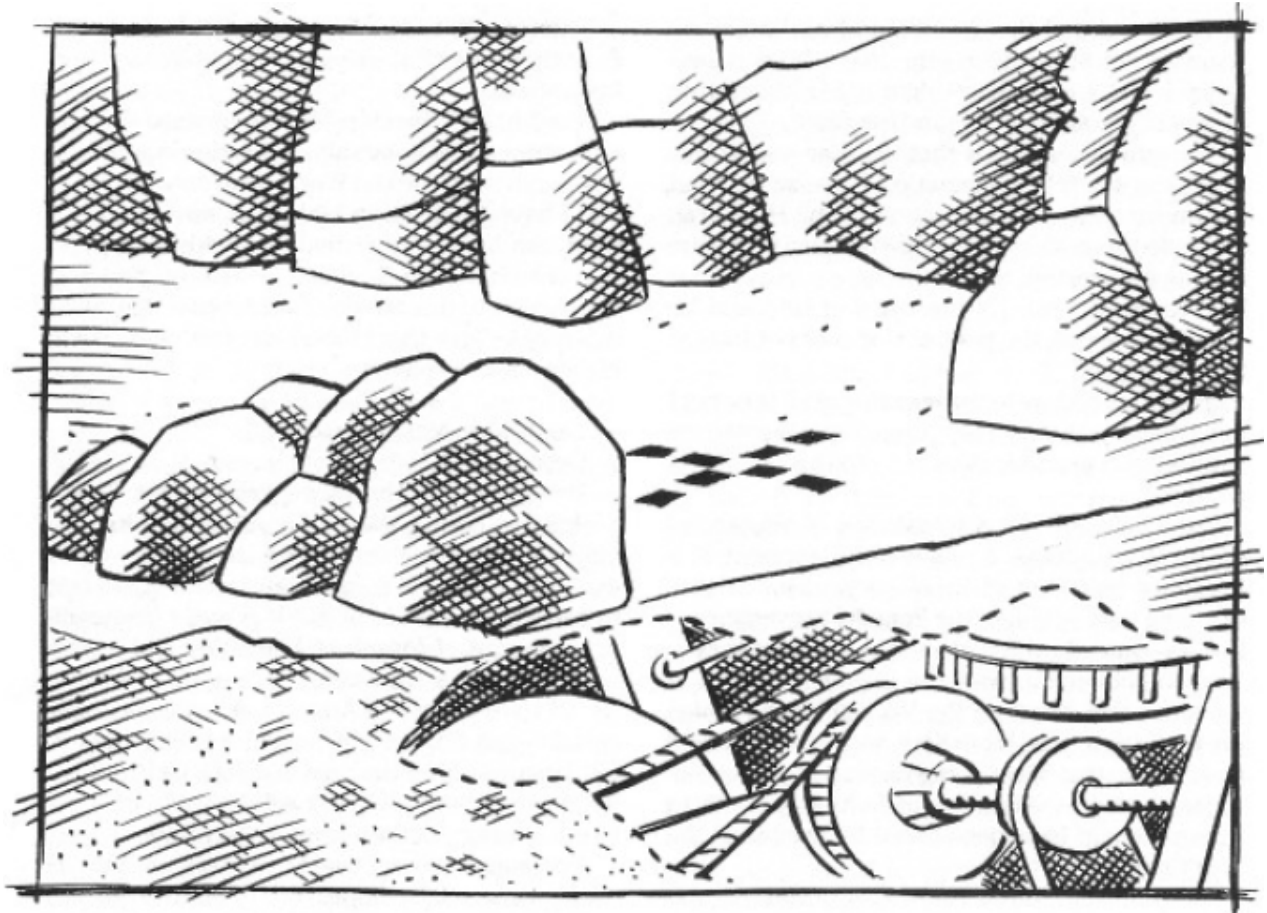
Úgy tűnik, a bekezdés a hatalmas teológus Angliából való száműzetésének idejében kelt. Egy tipikus filozófiai beszélgetés közepén az Atyáról, Anselm félbehagyta, és e szavakat írta: EQUESTRI SEPULCRUM IN (homályos) REGINA

(homályos) DALMATIAE — „a lovag sírja Dalmácia (az asszony neve?) királynőjének (kriptájában?) van”.

Ez alatt a mondat alatt egy borospohár durva ábrázolása van, amit dicsfény vesz körül, mely fölé a CHRISTI CALIX — Krisztus kelyhe — szavakat írták. És ez alatt a következő fejezet van:

„A kihívások száma három. Először, az Isten lehelete, csak a bűnbánó ember haladhat át. A második, Isten szava, csak Isten lépteinek nyomában haladhat tovább. Harmadik, az Isten ösvénye; csak ha elugrik az oroszlán fejétől, bizonyítja érdemességét.” A szavak melletti margón (itt ábrázolva) két rajz van egy mechanikai szerkezeetről, ami egy ingára és egy emberre hasonlít, aki láthatóan a levegőben jár.

Az Isten lehelete, az Isten szava, az Isten ösvénye — ugyanazok a rejtélyes szavak, amiket több, mint egy másfél századdal Szt. Anselm halála után mondott a ferences rendi testvér, aki ismerte a Grál helyét — úgy mondta, mintha valamiféle próbák lennének, amelyeken átjutni ő méltatlan volt.

Hirtelen kezd minden összekapcsolódni:

- Mind Anselm, mind a testvér hivatkozik erre a három próbára.
- A Burton-töredék utal arra, hogy „át kell menni a három próbán”.
- Paolo Genoa elveszett naplója úgy utal a Grálra, hogy halálos védelmi eszközök őrzik”.
- A rajz Anselm kéziratában biztosan valamiféle halálos szerkezet lehet!
- Hildegard apátnő a Grálról való víziójában zenei hangokat hallott „minek révén kinyithatod a sírt”.
- Szt. Anselm itt a Grálról úgy beszél, mint ami kapcsolatban van „a lovag sírjával, Dalmácia királynőjében” — ami a jugoszláv part latin neve.
- A „lovag” lehet az első Keresztes hadjárat lovagja, aki elmondta a testvérnek, hol lehet megtalálni a Grált.

A lovag sírja Dalmácia királynőjében! Holnap utazok Párizsba, ahonnan az Orient Expresszel Belgrádba megyek!

Princeton

1932. október 1.

Ma levél jött Staubigtól. Milyen ironikus, hogy *Merlin Varázskönyve* Dubrovnikban bukkanjon fel! Jobban izgalomba hozza ez a felfedezés, ha nem lett volna a két évvel ezelőtti keserű csalódásom, amikor semmi nyomát nem találtam a Grálnak Jugoszláviában. A Grál merlini leírása nyújt néhány kapcsolatot — az arameus felirat azonos azzal, amit a kaffai pergamen írt le — de nem enged közelebb a tárgy megtalálásához, ami most már harmincnégy éve menekül előlem. Hogy néz ki? Most már tíz leírásom van a Grálról, mindegyikük egyedi. Hol található? Van egy csaknem hasznavehetetlen térképem és egy rejtélyes utalásom egy lovag sírjára „Dalmácia Királynőjében”, amit egy zenei frázis nyithat ki. Danke Schon, Herr Staubig, de sajnos az ön felfedezése a túl kevés, túl későn címszó alá került.

Továbbra is érnek el hírek Fialalúrról a népszerű sajtón, legutoljára Indokínából, ahol nyilvánvalóan egy jáde bálvány nyomában volt — „Leeng-Tran démon majma” — amiről azt mondják, valamiféle okkult erővel bír. Egyszerűen nem tudom megérteni a megszállottságát ilyen hóbortos butaságokkal. Istenem, mi után fut majd legközelebb? Cibola elveszett városai után? A

frigyláda után? Hogy nevelhettem fel egy ilyen fiút?

És miért kell ragaszkodnia ahhoz, hogy azon a nevetséges néven szólítsák?

New York

1937. December 9.

Milyen ostoba voltam! Több mint hét éve a kezembem van a kulcs a Grálhoz, és nem ismerem fel!

Nem Jugoszlávia, hanem Velence. A rejtélyes utalást az Anselm-kéziratban úgy kell rekonstruálni, hogy EQUESTRI SEPULCRUM IN URBE REGINA MARIS DALMATIAE — „A lovag sírja a Dalmát tenger város-királynőjében van” — vagyis az Adriában. Velence, az Adria királynője — ott fogom megtalálni a lovag sírját. És a síron belül megtalálható egy „útjelző”, ami lokalizálja a Grált!

Hogy hogyan jutottam e tudás birtokába, olyan történet, amit részletesen túl hosszú lenne elmesélni a pillanat izalmában. A Plaza Szálló luxusszállójában vagyok, amit egy bizonyos Walter Donovan biztosított számomra, egy gazdag iparos és műgyűjtő, aki régóta jótevője volt tudományos intézeteknek és múzeumoknak. Birtokában van a testvér krónikájának — a testvérének, aki Kaffában halt meg, azének, aki megtudta a Grál helyét a 150 éves keresztes lovagtól, *et cetera, et cetera* — és ami még megdöbbentőbb, egy nem teljes kőtáblának, amit a három testvér hagyott „útjelzőül” a Grál keresőinek. Donovan lehetővé tette, hogy dörzsöléses másolatot készítssek a tábla feliratrészletéről; de a testvér beszámolója szerint egy második „útjelzőt”, ami a Grálhoz vezet, eltemettek a lovag testvérével.

A lovag sírja!

A Velencére vonatkozó éleslátásomat megtartottam magamnak. Donovan éppoly türelmetlen, hogy megtaláljuk ezt a második „útjelzőt”, mint én; rengeteg pénzt tud költeni a kutatási témára, és ma este megkért, hogy vezessem a kutatócsoportját. Amint el tudok szabadulni a kötelezettségeimtől Princetonban, el kell hajóznom — nem, *repülnöm* — Berlinbe, hogy találkozzak egy bizonyos Dr. Schneiderrel, aki a témán velem fog dolgozni. Nem szándékozom említeni Velencét, amíg készen nem állok az indulásra. Donovan akár el is kezdeheti a kutatást ezzel a Schneiderrel nélkül. (Sohasem

hallottam még bármiféle Dr. Schneiderről. Meg
kell kérdeznem Staubigot, hogy ismeri-e őt.)
Különben is, eléggé zavarba ejtő lenne, ha kide-
rülne, hogy tévedek.
De igazam van. Ezúttal biztos vagyok benne.